

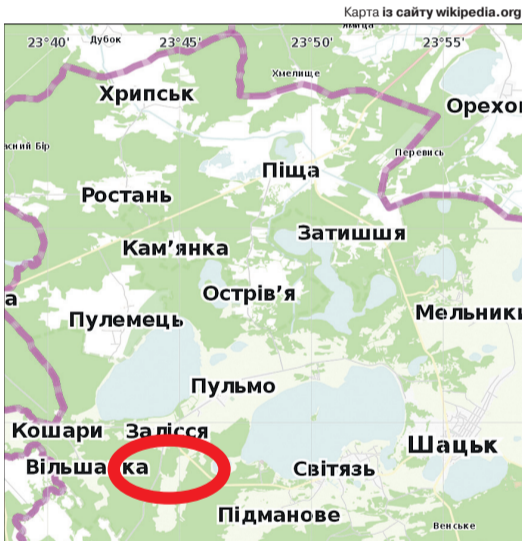
Резонанс

Фото з архіву Вікторії КАШАЮК.

«У мене кожного ранку – молитви».

Навіщо капелан ЗСУ продає ділянку у туристичній перлині Волині?

Місце хороше, але його, як і все українське, це треба боронити.

Воїн-доброволець, ветеран АТО Руслан Кашаюк (на фото) хоче замість наділу, який отримав за участь у бойових діях на Сході України, автівку

с. 2

Пряма мова

Ліна КОСТЕНКО, 92-річна поетеса, письменниця, совість нації, під час нагородження її найвищою нагородою Франції — орденом Почесного легіону:

Це було зовсім несподівано для мене, адже я належу до всесвітньо невідомої літератури... Орден Почесного легіону — це лицарський орден і отримати його — велика честь... Я відмовляюсь від усіх звань і політичної біжунерії, але цей орден приймаю з великою вдячністю і присвячую його нашим воїнам, бо то є наш найпочесніший Легіон.

І в свої 92 Ліна Василівна на передовій українського духу!

Знай наших!

Лучанин — дворазовий чемпіон Всесвітніх ігор!

А збірна України посіла третє місце в загальнокомандному медальному заліку змагань, які завершилися в місті Бірмінгем (США)

Петро ПАС

Ускрабничці українських спортсменів аж 45 медалей: 16 золотих, 12 срібних і 17 бронзових. А виграли медальний залік спортсмени з Німеччини — 47 нагород (24–7–16), на другій сходинці розташувались господарі американці — 44 (16–18–10).

Нам, волинянам, вдвічі приємніше, що своє золото до «синьо-жовтої» скарбнички поклав і 25-річний лучанин Богдан Мочульський, який був найсильнішим на планеті у джиу-джитсу у ваговій категорії до 62 кг. На шляху до тріумфу наш земляк переміг італійця Андреа Кальцо-

ні — 14:5, французю Джульєна Метью — 13:4 і завершив внічию бій із голландцем Екко ван дер Веером — 14:14. А у фіналі Мочульський більш ніж упевнено здолав колумбійця Александро Вів'єскаса — 19:7!

Нинішня золота медаль стала для Богдана другою на Всесвітніх іграх, адже він був найсильнішим на планеті і 2017-го. Крім того, він є і дворазовим чемпіоном світу.

МЕДАЛЬНИЙ ЗАЛІК ХІ ВСЕСВІТНІХ ІГОР-2022 (ТОП-6):

№	Країна	З	С	Б	Всього
1.	Німеччина	24	7	16	47
2.	США	16	18	10	44
3.	УКРАЇНА	16	12	17	45
4.	Італія	13	24	12	49
5.	Франція	11	15	16	42
6.	Угорщина	11	7	9	27

Як відомо, Всесвітні ігри традиційно відбуваються через рік після Олімпіади, адже в них змагаються атлети з неолімпійських видів спорту.

На попередніх X Всесвітніх іграх, які проходили в польському Вроцлаві, українці посіли 5-те місце в медальному заліку (15 нагород: 10 золотих, 7 срібних і 8 бронзових). Тепер, як бачимо, це досягнення перевершено аж на 20 медалей. Молодці! ■

25-річний лучанин Богдан Мочульський — дворазовий чемпіон Всесвітніх ігор. Браво, козаче!

Випробувано на собі

«Перш ніж збирати чорниці, треба промовити магичну фразу»

«Чорне золото» Полісся добувається нелегко.

За повір'ям, що поширене на Камінь-Каширщині, ці слова мають вберегти від усіялої нечисті

Яка саме фраза — читайте на с. 12

Пряма мова

У руках ЗСУ навіть сучасна західна зброя набуває неповторного українського колориту.

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач Збройних сил України, про оперативну обстановку на фронті:

Нам вдалося стабілізувати ситуацію. Вона складна, напружена, але повністю контрольована. Важливим чинником, що сприяв утриманню нами оборонних рубежів і позицій, є вчасне прибуття M142 HIMARS, які завдають прицільних ударів по ворожих пунктах управління, складах зберігання боєприпасів та палива.

А художник Олексій Кустовський на доповнення слів Головнокомандувача ЗСУ зобразив козака-захисника, з-під струн бандури якого летять «Хаймерси» і нищать ворога.

■ **Резонанс**

Навіщо капелан ЗСУ продає ділянку у туристичній перлині Волині?

Воїн-доброволець, ветеран АТО Руслан Кашаюк хоче замість наділу, який отримав за участь у бойових діях на Сході України, автівку

Оксана **КОВАЛЕНКО**

«ВОЛОНТЕРИ СЬОГОДНІ — ЦЕ ЧАСТИНА ВІЙСЬКА»

Кажуть, у війну збувати землю і житло не вигідно. Однак на сайті оголошень OLX з'явилось повідомлення такого змісту: «Дачна ділянка на Шацьких озерах в селі Залісся — продаж або обмін на позашляховик». Розмістили його Руслан та Вікторія Кашаюки разом із сином Владиславом Драганчуком. Чоловік — командир бойового підрозділу і капелан Збройних сил України, дружина і син — волонтери. Сім'я вирішила продати земельну ділянку, яку отримав Руслан як учасник АТО, за 4 з лишком тисячі доларів, щоб мати можливість і далі допомагати війську. (Їхня автівка просто не витримала посиленого режиму).

Про те, чи не шкода землі у такому вигідному місці, і про волонтерство, вдалося розпитати телефоном у самого Руслана Кашаюка, який вдруге пішов на російсько-українську війну. (Раніше брав участь у ній тоді, коли вона ще називалася «антитерористичною операцією». Тоді на Луганщині отримав таку контузію, що втратив можливість розмовляти). Через деякий час після реабілітації Руслан захопився малюванням картин і портретів на склі, згодом прийняв чин дияконства. Нині наш земляк знову там, де небезпечно. Розповідає, що мусить підтримувати волонтерство дружини із сином заради своїх побратимів:

— Волонтери сьогодні — це частина нас, це військо! На війні хоч-не-хоч є розхідники: багато що після бойових дій непридатне — ті ж каски, броніки, тактичні рукавиці, машини. Горить все... Мій підрозділ специфічний. Оптику мусимо самі шукати. Це не питання держбезпеки. Просто треба так діяти, щоб більше нищити й швидше перемогти! То вирішили продати ділянку, бо без машини ніяк: малого («малий» — 28-річний син Владислав Драганчук. — **Авт.**) машину на волонтерці з'їздили, уже не ремонтується... Отож, щоб це не звучало патетично, це робиться для Перемоги і конкретно, щоб полегшити волонтерство моїх рідних, щоб не бігали по маршрутках. Можливості купити немає, тому вирішили продати земельну ділянку...

Користуючись нагодою, запитую в Руслана Кашаюка про молитву на війні:

— Капеланство — поклонання, хоч офіційно я боєць, але виконую і цю функцію. Роблю свою справу: в мене щоранку — молитви. Буває, хлопці підходять, щоб за когось помолитися, можливо,

Кожен із них нині працює на Перемогу.

хтось загинув. От нещодавно звернувся до мене друг — його побратим у полон потрапив. Бійцям це потрібно, особливо коли потрапляють на передок. А ще я всім кажу: треба молитися не за мир, а за Перемогу. Бог не даремно дав цю місію українській нації... Ми Богом бережена Україна! Якщо люди будуть вірити, молитися й просити — це теж внутрішня боротьба — встояти в тому балансі з думкою, що ми переможемо. Ніхто не каже, що це буде просто, легко, без горя, без плачу. От так ми тут налаштовані.

«ДОПОМАГАТИ БЕЗ АВТІВКИ — НІЯК»

Дружина Руслана Вікторія Кашаюк — доцент Волинського національного університету імені Лесі Українки. Син — підприємець. 24 лютого о 6.30 ранку він мав виїздити на роботу в Бельгію, натомість перші два місяці був з іншими членами сім'ї в теробороні. Тепер разом із мамою працює на армію. Вікторія описує «кухню»:

«А ще я всім кажу: треба молитися не за мир, а за Перемогу. Бог не даремно дав цю місію українській нації...»

— Всю фізичну роботу, особливо якщо це стосується тисячі й однієї ситуації завезти/забрати/передати, виконує син Владислав. За день у Луцьку в нього може бути 10–20 логістичних точок по місту та на виїзді, де маємо приміщення для крупніших речей. Це навіть організація пошиття панам й плетіння кікімор. Всі речі треба зібрати, перевезти й доставити — і його «беха» не витримала такого режиму. А ми, люди, мусимо витримати, бо інакшого варіанту, як перемогти, в Україні не-

має... Моя робота — більше організаційна, з телефоном і комп'ютером. Приймаю заявки, що потрібно підрозділу, де мій чоловік служить, далі — збір коштів, пошук магазинів за кордоном, придбання, доставка або виробництво своїми силами. При купівлі необхідного в інтернет-магазинах у тій же Польщі ми надаємо як підтвердження офіційні папери від підрозділу... А потім ще я треба завести хлопцям, іноді поштою відправляємо. Без автівки ніяк... Також виникають потреби на місці — то хлопчику з Маріуполя манежик, то комусь із переселенців треба надіслати «гігієну» — мільйон питань! Це все на ногах робити дуже важко.

Вікторія Кашаюк розповідає, що волонтерить у громадській організації артстудії «П'ятерня», що зазвичай збирає кошти для війська мистецькими акціями. Жартує, що з 24 лютого забулася, як її звати, а тоді серйозним тоном додає, що мусить крутитися, «бо інакше все рухне». Жінка перелічує однодумців зі свого «війська»:

— У нас дуже багато помічників — друзів, колег, в основному музикантів, волонтерів з 2014 року, з якими співпрацюємо! «Самооборона Волині», «Волонтери з добром у серці», «Військові капелани Волині», «Меценати для солдата», інші організації. Особливо дякую за співпрацю колегам-музикантам із ВНУ імені Лесі Українки, Львівської національної музикакадемії імені Лесі Українки, Волинського коледжу культури і мистецтва імені Ігоря Стравінського, Луцької музичної школи імені Фридерика Шопена, нашій артстудії «П'ятерня!» Це й наші основні донатори — колеги і друзі в Луцьку, Львові, Відні, Русланові друзі в його рідних Іваничах, мої колишні студенти.

Підсумовує розмову Вікторія Кашаюк фразою, поширеною в час війни:

— У Бога немає інших рук, крім наших. ■

■ **Герой із сусідньої вулиці**

Фото Світлани ЗОЗУЛІ.

Під час благодійного музичного марафону від волонтерського центру «Ангар» Віктор прочитав свій вірш про мир та війну.

Кобзар, який побачив пів світу, боронить Україну і... пише вірші

Мій рідний Луцьк гостинно приймає не тільки вимушених переселенців, але й військових, які захищають нашу країну на фронтах російсько-української війни. Вони проходять лікування та реабілітацію, зокрема у Територіальному медичному об'єднанні Міністерства внутрішніх справ України у Волинській області. Протягом двох тижнів тут зілковав не лише тіло, а й душу боєць 95-ї окремої десантно-штурмової бригади Збройних сил України Віктор Тищенко (позивний — Кобзар)

Світлана **ЗОЗУЛЯ**

Він не приховував, що з місць активних бойових дій, де військові вже й не рахують контузій, сюди потрапив як на курорт:

— Прогулятися у вашому парку, побачити усміхнених людей, які водночас намагаються допомогти, чим можуть, своїй країні — одне тільки це вже лікує. Дуже вдячний лучанам за доброту, за тепло. Це нас відрізняє від тих же кацапів, від усього іншого світу.

Зараз почуваюся добре, ваші лікарі детально обстежили, надали допомогу. У ставленні до пацієнтів і в якості надання медичних послуг вони — великі молодці. Я дуже схвильований і вдячний за те, як мене прийняли у вас. Тут — хороші люди з великою душею.

Після того, як чотири місяці з побратимами буквально жив у полях, лісах, виконуючи бойові завдання, недоїдав, недосипав, тут наче у раю побував. У доброму сенсі, лаявся з лікарями, щоб уже виписували мене, бо відчуваю себе здоровим, та й хлопці у підрозділі вже зачекалися.

Віктор іронічно додав, що він «хоч і маленький, але командир». Не прагнув цього призначення, але на той час мав більше військового досвіду (строкова служба, участь в АТО 2014 року. — **Авт.**), ніж його молодші побратими. Хоча вони — справжні патріоти й відчайдушні воїни. Чоловік їх оберігає, як власних синів, які, до слова, чекають батька вдома.

Тому він невимовно зрадив, коли під час цієї реабілітації вдалося з'їздити на рідну Житомирщину, аби побачитися з ними та, звісно ж, з батьками, з усією родиною.

Народився і виріс Кобзар у невеличкому селі Піщанка, вчився в тамтешній школі. Мама — доярка, тато — будівельник. На той час вони не мали змоги забезпечити синові вищу освіту. Тож він спершу відслужив в армії, а потім вирішив стати далекобійником, бо вже мав певний водійський стаж.

— Де я тільки не бував... Хіба що в Америці й Австралії, а так — на різних континентах. До слова, завжди працював

на українську фірму і не шукав так званого кращого життя за кордоном. Бо у Польщі добре полякові, у Німеччині — німцєві, а кап своє «добре» потрібно вдома будувати — в Україні. У цьому плані для мене взірцем є мій тато. Так я і своїх синів зараз виховую: щирими, чесними, сміливими. Кажу їм, що людяність і доброта визначають нашу особистість, відрізняючи нас від звіра. Хоча така пора настала, що мусимо захищати свою землю, не втрачаючи при цьому людських якостей, — зізнався мій співрозмовник.

«Така пора настала, що мусимо захищати свою землю, не втрачаючи при цьому людських якостей.»

До слова, познайомилася з ним у сквері поблизу пам'ятника Костю Шишку, під час благодійного музичного марафону від волонтерського центру «Ангар». Того вечора Віктор не лише подарував квіти учасницям співочого квартету Aqua з Рожища, а й прочитав свій вірш про мир та війну. Глядачі тепло віддячили йому оплесками...

Вже на другій зустрічі, коли ми записували цю розмову, він не приховував, що у школі йому запали в душу вірші Тараса Шевченка (Чи не тому позивний — Кобзар). Трохи й сам пробував римувати, але нікому це не показував. Нині найбільше пише про війну, де людське життя висить на волосині шохвилени, про побачене й пережите, а ще — про кохання... Іноді й гуморески на політичні й побутові теми.

— Героїзм і переляк на війні — звична справа. Як серед солдатів, так і серед офіцерів. Хтось «відмазується» від армії, хтось іде туди заради грошей, хтось тікає за кордон... Але я нікого не засуджую... Впевнений у нашій перемозі, правильності наших дій. Ми все-таки виграємо цю війну, бо ми — на своїй землі. Нам сам Бог допомагає! — констатував Віктор Тищенко. ■

Яскраві публікації — на сайті

VOLYN.COM.UA

■ **Болить!**

Командир тихо сказав у слухавку: «ВИБАЧТЕ, НЕ ВБЕРЕГЛИ»

Ковельчанина Олексія Дейнеку, який загинув у перші дні війни в бою з окупантами, нагородили орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Днями відзнаку побратими вручили бабусі Героя

Тетяна МЕЛЬНИК

Волинянин проходив строкову службу в одному з підрозділів Нацгвардії України в Запоріжжі. На Великдень мав звільнитися в запас і приїхати, як обіцяв, додому.

«Так добре йому було в Запоріжжі. Завжди телефонував, ніколи не скаржився. Казав: «Ще 100 днів — і повернуся додому». Удень 24 лютого подзвонив, заспокоїв: мовляв, бабусю, яка війна? Полякають трошки і перестануть... Я передзвоню...» — як зараз пам'ятає кожне слово останньої розмови з онуком пані Мирослава.

Жінка так і не дочекалася дзвінка від найріднішого на світі. Через кілька днів його командир тихо сказав у слухавку: «Вибачте, не вберегли...»

26 лютого війна забрала життя двадцятирічного воїна. Олексій поліг у бою з російськими окупантами поблизу міста Токмак Запорізької області.

Указом Президента України за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, Олексія Дейнеку нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Державну нагороду Героя побратими Олексія вручили його бабусі Мирославі Іванівні, яка сама виховувала хлопця, замінивши йому маму.

Вона й називала Олексія синочком, адже після розлучення батьків хлопця піклувалася про нього сама.

Онук ріс запальним, але дуже добрим. Рано подорослішав. Він був сенсом життя для бабусі. Разом будували плани на майбутнє, хотіли від-

Фото пресслужби Військової частини 1141 Національної гвардії України, м. Луцьк.

ремонтувати будинок, подвір'я. Хлопець збирався поїхати на заробітки.

«**Мирослава Іванівна пригадує, коли проводжала внука на потяг, серце кам'яніло від тривоги, ніби підказувало, що більше не побачить свого Олексійка...**»

Після закінчення 9-го класу пішов навчатися в училище. Згодом отримав водійське посвідчення і працював на автосервісі. Одержавши повістку,

не вагаючись, вирішив іти. Бабуся підтримала...

Коли ж в Україні почалося повномасштабне вторгнення росії, на душі пані Мирослави було неспокойно, наче відчувала біду. Але сподівалася, що таких молодих строковиків у саме пекло війни не посилають.

Востаннє вона бачила внука торік у листопаді. Тоді у неї був ювілей — 70-ліття. Олексій не міг не привітати любу бабусю і приїхав додому на 10 днів. Мирослава Іванівна пригадує, коли проводжала його на потяг, серце кам'яніло від тривоги, ніби підказувало, що більше не побачить свого Олексійка...

За матеріалами «12 каналу» та пресслужби військової частини 1141 Національної гвардії України м. Луцьк. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Валентин ВАВРИШ — боєць із села Олеск на Любомльщині;
Сергій ТОКАР — військовослужбовець-розвідник із села Лобна на Любешівщині;
Віктор САВЧУК — військовослужбовець із селища Ратне, якого похоронили у Камені-Каширському, оскільки тут живе його тітка (мати померла, як він був малим, а батька не стало декілька літ тому);
Вадим МАРУШКО — боєць із села Смолигів Луцького району (добровольцем пішов на захист України, був поранений, після реабілітації повернувся знову до побратимів, а трагічна смерть застала вдома під час ротації);
Сергій АРТЮХОВ — боєць із міста Нововолинська.

■ **Стихія**

Фото з фейсбук-сторінки Маневицької селищної ради.

Фото з фейсбук-сторінки Головного управління ДСНС України у Волинській області.

Повалені дерева, пошкоджені електромережі й дахи...

17 липня у селі Цміни на Маневиччині близько 16-ї години пронісся сильний буревій, який наробив багато лиха

Шквалистий вітер зі зливою повалив десятки дерев, частково пошкодив дахи Цмінівського ліцею, дитячого садочка, закладу культури, адмінбудівлі,

де розміщується робочий кабінет старости, магазину, 3 житлових будинків та 4 господарських споруд.

На щастя, обійшлося без жертв.

Від сильного вітру з коренем повиривало дерева в центрі села, пошкодило лінії електричних мереж, мобільний зв'язок та вуличне освітлення.

Над ліквідацією наслідків буревію працювали аварійні бригади, відповідні служби, працівники ДСНС, керівництво громади, очільники структурних підрозділів селищної ради, місцеві жителі.

Джерело: Маневицька селищна рада. ■

Погляд

Ірина КРАВЧУК,
редактор відділу інформації
газети «Волинь»

Про погоду й смерть

Дощик. Дуже люблю, як небо плаче. Восени, коли вже картоплю вибрали, перебрали і занесли до льоху, я часто дивилася через шибку, як «кипить» вода в калюжах від рясної зливи й слухала, як моя бабуся розказує про смерть. Чомусь похмура погода завжди наштовхувала її на такі роздуми. Мені було важко це чути, бо дуже боялася старіти, тому намагалася всіляко відволікти її від сумних думок. Часто перебувала: мовляв, гроза точно нам подвір'я затопить чи квітник пошкодить. Спрацьовувало: із тем про вічне вона переходила на більш земні... А нині я вже й не намагаюся уникнути таких розмов. Гул сирен, вибухи, жертви... Почалася війна — й про біду стали говорити не тільки літні люди, а й діти

Маршрутка. Дощ, люди з парасолями. Як завжди дивлюсь на «киплячі» калюжі крізь мокрі вікна й мимоволі слухаю розмову двох дівчаток. На вигляд років восьми. Одну з них, як розчула, звали Даринка. Здається, школярки їхали з якогось тренування.

«Тато казав, що на вихідних купатися поїдемо...» — ділиться планами одна з них.

«А в нас садок великий, зефір там будемо смажити. Якщо бомба нас не вб'є...» — каже інша.

У той момент смерть уперше здалася мені не тільки страшною, а й огидною. Під час війни вона перетворилася на нахабу, яку ніяк не можна спровадити зі своєї голови. Коли гудуть сирени, ця стара з косою розгулює вулицями, про неї безперестанку розповідають журналісти. А коли привозять загиблих Героїв у місто чи село, від болю й скорботи стискається весь світ... Тоді мені навіть здалося, що ця безжальна пані вирішила проїхатися у маршрутці, всілася біля мене й чекає, поки відчую цілковите спустошення.

Ось і моя зупинка. Вийшла і помітила, що з неба більше не крапає.

Смерть відійшла на відстань витягнутої руки. Вона не відчепилася. І навряд чи невдовзі вгамується. На жаль, у нас немає вибору, мусимо жити із нею за спиною і бути готовими, що підійде ближче, бо навіть дощик її тепер не лякає... ■

■ **У номер!**

Шахрай пропонував людям неіснуючу евакуацію з окупованих територій

За інформацією пресслужби сектора комунікації поліції Волині, нині достовірно відомо, що молодий чоловік причетний до як мінімум восьми таких діянь. Слідчі продовжують збирати докази вчинення аналогічних правопорушень

Богдана КАТЕРИНЧУК

Зловмисником виявився 27-річний житель селища Любешів. Зареєструвавшись у телеграм-каналі, він пропонував охочим їх перевезення з тимчасово окупованих територій або із зони бойових дій, не маючи до цього жодного стосунку. Після отримання грошей на платіжну картку пройдисвіт виходив із акаунта і взяв на себе зобов'язання не виконував. Свої послуги оцінював у 1 тисячу 700 гривень.

За його місцем проживання співробітники управління карного розшуку разом із місцевими оперативниками і кіберполіцейськими провели санкціонований обшук. Вони вилучили мобільний телефон із відповідними записами, сім-карту та банківську картку, на яку чоловік отримував гроші від ошуканих громадян.

За цим фактом триває досудове розслідування, розпочате за ч. 2 ст. 190 Кримінального кодексу України. Йдеться про шахрайство, вчинене повторно.

Правоохоронці просять громадян, які постраждали від дій зловмисника, невідкладно звернутися до поліції за телефонами 066-1691779 або 102. ■

Погляд**Василь УЛИЦЬКИЙ,**
редактор відділу політики
газети «Волинь»**«Я вже не вірю в нашу перемогу»****За останній час усе частіше чую цю фразу. Вимовлену, може, не так із упевненістю, як із сумнівом та втомою. Але чую**

Наша родина, як і багато сотень тисяч інших українських родин, де хтось пішов на війну, день починає і закінчує із надією на звісточку (і не одну) з фронту. Тому розумію, як непросто витримати таку напругу психологічно. Важко хлопцям на фронті, нелегко і тим, хто їх стільки часу чекає і бачить звірства загарбників.

Але маємо усвідомити кілька речей.

По-перше, насправді по плану все йде не в путіна, а у нас. Хоча б тому, що зараз, на п'ятому місяці війни, після боїв на вулицях Києва і Харкова загарбання всієї України і знищення українців виглядає вкрай малоймовірним. Ви тримаєте в руках газету «Волинь», ви не перебуваєте у фільтраційному таборі чи «у підвалі», ви не депортовані, не біженець, і не на тому світі. І це реально неймовірне досягнення, якщо зважити на той потенціал, який мають москалі і маємо ми, адже часто наші хлопці фронт тримали своїми тілами в буквальному розумінні. Ми вже перемогли в тому плані, що не допустили Бучі всеукраїнського масштабу. Просто зрозумімо це.

По-друге, Україна зупинила не когось там, а кровожерливу і озброєну до зубів терористичну ядерну державу, яка десятиліттями готувалась воювати із усім світом! І яка застрягла в Авдіївці. У нас надпотужний ворог, перед яким навіть не уявляю, чи могла б встояти якась з європейських держав. На жаль, сил у тої махіни ще багато, тому наївно обнадіювати себе тим, що ми закидаємо шапками цю російсько-татаро-бурят-чеченську-ітакадалі орду. Тож коли росіяни після тривалих боїв захоплюють на Сході руїни якогось міста чи села, це не привід казати «зрада», а лише важкий епізод, без яких війн не буває. Не забуваймо, що наші війська діють організовано, армія керована.

І, нарешті, стійкість українців стала сюрпризом для світу. Саме тому ми маємо таку підтримку з боку щонайменше вільних держав і якої не мали ніколи в історії. Ніколи! Нам виділяють гроші, наших жінок і дітей приймають у свої родини, і нам дають зброю. А ще ж якихось 90 років тому мільйони — вдумайтеся, мільйони (!) українців — тихо помирали від голоду під майже тотальну байдужість світу. А ще 70 років тому останні бандерівці давали свій останній бій з надією на перемогу хіба майбутніх поколінь.

Звісно, нам хочеться ще більшого, щоб прийшов якийсь всесвітній поліцейський, заарештував путіна і поклав цьому край. На жаль, так не буває. Зате є інше: за словами міністра оборони Олександра Резнікова, якщо у листопаді минулого року усі категорично не хотіли нам давати навіть «Джавелінів», то зараз ми маємо «Хаймерси», а військові льотчики готуються вчитись літати на західних літаках.

Ми зірвали маски з московії, і планета нарешті побачила всю диявольську суть імперії зла і більше не піде на братання з нею.

Це все разом дає тверду надію на перемогу.

Звісно, остаточна, стратегічна перемога буде лише після того, як московська імперія розпадеться, бажано на якомога більшу кількість шматків. Тактична — якщо виженемо орду хоча б до кордонів 24 лютого і змусимо з позиції своєї сили сідати за стіл переговорів. Якщо взагалі вважатимемо це за доцільне.

Коли це станеться — неможливо спрогнозувати. Бо це війна, під час якої передбачення — особливо невдячна річ. Події можуть як несподівано пришвидшитись (хто вірив у стрімкий розпад СРСР?), так і затягнутись. Але головне інше, головне, що українці — і насамперед ЗСУ — вже зробили для цього максимум і продовжують робити.

**Слава Україні! Слава ЗСУ!
Переможемо. ■****■ Політика****«Зеленський — не путін і не Лукашенко, аби своїми указами звільнити вчорашніх друзів...»**

«Європейська Солідарність» вимагає звіту в парламенті відсторонених очільників СБУ Івана Баканова та Генпрокуратури Ірини Венедіктової, називаючи недільне рішення глави держави черговим кроком до диктатури

Ольга СОКОЛОВА

Фракція «Європейська Солідарність» вважає кадрові рішення щодо керівників Служби безпеки України та Офісу Генерального прокурора черговим кроком до диктатури російського зразка і вимагає звіту Івана Баканова та Ірини Венедіктової у парламенті, як це передбачено законом. Про це заявила співголова фракції «Євросолідарність» Ірина Герасченко.

Зазначимо, що Президент Володимир Зеленський усунув від обов'язків голову Служби безпеки Баканова та відсторонив Генеральну прокуратуру Венедіктову.

«Наша фракція «Європейська Солідарність» єдина голосувала ПРОТИ призначення силового блоку нинішньої влади, усвідомлюючи, що вони базуються не на професійних якостях, а виключно на лояльності. А їхнім ключовим завданням було не верховенство права і безпека країни, а виконання «політичних доручень» проти опозиції, — заявила Герасченко. — Разом із тим

Фотоколаж із сайту liga.net.

А Закон гласить: як Іван Баканов, так і Ірина Венедіктова мають надати в парламенті звіти про свою роботу, за результатами яких і відбувається голосування за відставку.

«**Ми вважаємо вкрай небезпечним прецедентом порушення Конституції і повне «множення на нуль» парламенту, що є прямим шляхом до диктатури російського штибу.**

нічні недільні укази Президента Зеленського про відсторонення своїх найближчих друзів і соратників з високих посад виглядають, на жаль, як черговий крок до диктатури і прямо суперечать законам і Конституції України».

Вона нагадала, що згідно з Основним Законом,

Верховна Рада має брати участь у призначенні та звільненні голови СБУ та надає згоду на призначення та звільнення Генпрокурора. «Україна — парламентсько-президентська республіка, а Зеленський — не путін і не Лукашенко, аби указами звільнити своїх вчорашніх друзів, які за-

ймають посади голови СБУ та Генерального прокурора, — каже Ірина Герасченко. — Прикметно, що почалася ця кадрова вакханалія з незаконного звільнення Уповноваженої з прав людини, де парламент слухняно натиснув кнопку «за» всупереч ряду законів».

«Тепер же Банкова взагалі усунула парламент із процесу прийняття рішень, фактично ліквідовуючи парламентаризм. Зазначимо, що як Іван Баканов, так і Ірина Венедіктова мають надати звіти про свою роботу, за результатами яких і відбувається голосування за відставку. Наша фракція буде вимагати таких звітів, адже в неділю увечері з'ясувалося, що всі питання, які ми порушували щодо підготовки країни, щоб дати відсіч агресору, — були актуальними і на часі. Ми вважаємо вкрай небезпечним прецедентом порушення Конституції і повне «множення на нуль» парламенту, що є прямим шляхом до диктатури російського штибу», — резюмує співголова фракції «Євросолідарність» Ірина Герасченко. ■

■ Серце, віддане Україні**«Вона для мене — та соломіна, за яку тримаюся, коли здається, що все пропало»**

«Допис Христини Коціри, повністю наведений нижче, фейсбук визнав таким, що «порушує норми (чи ще там щось) спільноти», і зробив його невидимим для усіх. Тому пропоную поширювати та ділитися. Не даймо рускій ваті забороняти нам говорити про важливі речі. Слава Україні, слава Ванді Горчинській!» — написав на своїй сторінці у соцмережі журналіст Володимир Горковенко. Підтримуємо і поширюємо

Христина КОЦІРА

«**Г**орчинская, к следователю!». На ватяних ногах 22-річна Ванда поволоклася до дверей. Тіло боліло. Сьомий день, як її затримали. Йшла темним коридором, потім сходами. До чого готуватись? Попередні рази ставили до стіни, били в голову, накидали на шию зашморг. Слідчий впирався ногою в живіт, а його помічник — у спину, душили.

«Бандеровская сука, все нам расскажешь. Где кривки, где кривки????» — відлунувало в голові. Переступила поріг кімнати для допитів. «Мы тебе шутку организуем, — погрозило скализвеса гебешник Бровін, — раздевайся!». Влупив нагайкою. Вона стояла і не рухалась.

Тоді катюга кинувся зривати одяг сам. Люто шмату-

вав шлейки бюстгальтера. Віддирав від понівеченого тіла труси, присохлі до кривавих струпів. Серед розкиданих по всій кімнаті лавів стояла гола дівчина. А гебіст покликав усіх тюремників, роздав їм нагайки й металеві прутки: «Бейте по очереди. Сейчас она все расскажет».

Найбільше боліло, коли бив свій, місцевий. Намагалася зазирнути йому в очі: як ти можеш? Ховав погляд. Бровін тим часом зняв із себе піджак. Сліпучо біла шовкова сорочка в тонку синю смужку зовсім не впишувалася в жахиття, яке коїлося в цих темних застінках. Кат закотив лівий рукав. Ванда вже лежала на підлозі. Підняв її за волосся і ребром долоні сильно влупив по шиї. З рота, вух і носа цівками бризнула кров. Ванда далі вперто мовчала.

«На всю жизнь этот

Фото із фейсбук-сторінки Володимира ГОРКОВЕНКА.

Її не здивували звірства росіян у Бучі, Ірпені, Маріуполі та інших містах і селах в наші дні, бо все це вона бачила, пережила і перетерпіла ще 1946-го.

праздник Восьмого марта запомнишь! Одевайся, курва бандеровская!».

«Где кривки?!» — ще довго відлунувало в голові й побитому тілі. Не виділа. «Дякую тобі, Боже...».

Сьогодні вкотре згадую історію життя Ванди Горчинської — жінки, яку, повірте, не здивували звірства росіян у Бучі, Ірпені, Маріуполі та інших містах і селах в наші дні, бо все це вона бачила, пережила і перетерпіла ще 1946-го.

Сьогодні Ванді Горчинській — 98. Вона для

мене — та соломіна, за яку я тримаюся, коли настає момент «все пропало». Бо хіба могла Ванда в 1946-му, збита і зболена, отримавши вирок — «15 лет лишения свободы» — повірити, що переживе всіх своїх катів? Усіх тих москалів, які систематично знущалися, які вивезли під китайський кордон всю родину, а її саму мордували в холодних норильських таборах, хіба могла вона знати, що переживе?

Нині Ванді Горчинській виповнилося 98! І вона перемогла. ■

■ Війна і влада

«Чому нашим солдатам часто доводиться самим купувати каски, берці і бронежилети?»

Це, а також ряд інших актуальних питань ми поставили голові Володимир-Волинської районної військової адміністрації Юрію Лобачу (на фото). Здається, Юрій Володимирович був щирий у відповідях

Алла ЛІСОВА

«У НАШОМУ РАЙОНІ ПРИЙНЯЛИ І ЗАБЕЗПЕЧИЛИ НАЙНЕОБХІДНІШИМ ПОНАД 15 ТИСЯЧ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ»

— Повномасштабна війна внесла корективи в звичний ритм усіх сфер життя. Пане Юрію, які виклики постали перед новоствореними районами, як їх долаєте і що вийшло в пріоритети?

— Від моменту повномасштабного вторгнення росії в Україну змінилася не лише назва, а й діяльність виконавчої гілки влади району. Наші завдання — це насамперед координація співпраці з військовослужбовцями, ЗСУ, з підрозділами добровольчих формувань у кожній територіальній громаді в частині призначення командирів, окреслення завдань, організації навчання для отримання людьми певних навичок, а також робота з переселенцями. І не тільки з тими, хто прибув з іншого регіону до нас, а й з людьми, які вирушали за кордон. Склалася дуже складна ситуація, біля пункту міжнародного переходу Устилуг — Зосін вишкочувалися десятки кілометрів черги, переважно жінок з дітьми, літніх людей, для яких потрібно було створити нормальні умови. Організували пункти обігріву, санітарні точки, доставку провіанту, забезпечували порядок на дорогах тощо.

— Що допомогло уникнути якихось форс-мажорів, на кого опиралися? Як зуміли розселити приїжджців, аби обійшлося без ексцесів?

— Головне — чітко скоординувати співпрацю з усіма гілками влади, органами місцевого самоврядування, міськими головами, правоохоронними структурами. Узгоджуємо багато питань з нашим народним депутатом Ігорем Гузем. З перших днів війни ми з ним побували в кожній тергромаді, зустрілися з чоловіками щодо створення добровольчих формувань, проговорили умови розселення тих, хто прибуває.

Майже в усіх одинадцяти територіальних громадах Володимирського району жили переселенці. Найбільше, звісно, в містах — Нововолинську і Володимирі. У пікові часи вони прийняли відповідно 8 і 5 тисяч людей різного віку, дали їм прихисток, забезпечили одягом, продуктами, побутовими речами. В колишніх райцентрах проживало в межах однієї тисячі переселенців, в інших селах — по 700, 500 чоловік. Сьогодні в нашому районі перебуває майже 7 тисяч осіб (було 15 тисяч), які втратили домівки або приїхали з місць, де відбуваються бойові дії. Переважна частина повернулася додому, дехто поїхав далі на захід, а також за кордон. Відрадно, що багато наших корінних мешканців прибули на Волинь. Тепер усі розуміють: найкраще на батьківщині.

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

«Робота в тилу — це безперервний процес, який повинен працювати на захист країни, на моральне й матеріальне зміцнення армії».

— Чи багато в районі є таких, хто втратив домівки?

— Поки що немає точної статистики. Але тим людям, які залишилися, підшукали житло: це гуртожитки навчальних закладів, готелі. А далі ситуація підкаже, як діяти. Намагаємося тримати з ними постійний зв'язок — допомогли в ЦНАПі зареєструватися, отримати належну грошову допомогу, в тому числі й за деякими міжнародними програмами, скеруємо волонтерів для доставки продуктів харчування, засобів гігієни. Оскільки коштів у бюджеті на такі цілі не передбачено, тримаємо постійні контакти з благодійниками та громадськими організаціями.

«ДВА РЕФРИЖЕРАТОРИ З ПРОДОВОЛЬСТВОМ НАЗБИРАЛИ БУКВАЛЬНО ЗА ДВА ДНІ»

— Юрію Володимировичу, як рідній бригаді допомагаєте, наскільки швидко можете закрити їхні нагальні потреби?

— Ми не ділимо військових на наших і чужих, стараємося підтримувати і 14-ту князівську бригаду, і ЗРП, і батальйони тероборони — словом усіх представників ЗСУ. Коли розпочалася війна, ми отримували масу листів від військових про те, що їм вкрай потрібно. Найбільше працювали на доставку автомобілів. Почали «бронювати» велику кількість волонтерів, які виїжджали за кордон і завозили легкові та інші авто. Потім командири повідомили про необхідність у пікапах, джипах підвищеної прохідності. Сьогодні потрібні мікроавтобуси, автобуси для перевезення особового складу. Велика армія волонтерів сприяє пошито розгрузок, іншого обмундирування для військових (благо, наші швейні цехи перелаштувалися, запрацювали нові), доставляє харчі, предмети першої необхідності. «Підтягували» закордонних друзів із Польщі, Німеччини (підписали з ними меморандум про співпрацю), інших країн, громадські організації, які готові були долучитися до важливої справи. Після доставки

ними гуманітарної допомоги обов'язково готуємо фотозвіт.

Дуже виручають європейські партнери, друзі, хоча й у них можливості не безмежні. Але їхнє щире, родинне ставлення до українців залишається.

«Дякую всім небайдужим, хто підтримував і підтримує військових та цивільне населення потерпілих від рашистів регіонів, таких дуже багато.»

— Тобто, місцева районна влада стала координаційним центром волонтерства?

— Однозначно. Працювали й працюємо за усіма напрямками — від наших мешканців до солідних міжнародних організацій. Такої великої активності від усіх людей навіть не очікували. Судить самі: коли на початках на Харківщину відправляли два вагони-рефрижератори з продовольством — за сприяння голів ТГ ми їх заповнили буквально за два дні. Відправляли харчі авто- й залізничним транспортом й на Миколаїв, Суми, Київ, аби не допустити в тих регіонах гуманітарної кризи.

«СЕРЕД ВОЛОНТЕРІВ УЖЕ МАЄМО ЦІЛІ СІМЕЙНІ ДИНАСТІЇ»

— Чи готові назвати провідних волонтерів Володимирщини?

— Дякую всім небайдужим, хто підтримував і підтримує військових та цивільне населення потерпілих від рашистів регіонів, таких дуже багато. Велику допомогу надає владика Матфей, інші священнослужителі. З району було передано чимало техніки військовим підрозділам. Лише ТзОВ «П'ятидні» Валерія Діброви пожертвувало не менше двадцяти одиниць техніки, солідно підтримували відомі аграрії Анатолій Вітрук, Євген Шелепіна, Руслан Кротач, Микола Юнак, інші. Володимир-Волинська

птахофабрика та аналогічне підприємство «Губин» забезпечують курятиною, транспортними засобами тощо. В районі сформована велика армія волонтерів, навіть цілі сімейні династії, які щоденно безкорисливо сумлінно працюють наближають нашу перемогу. Нерідко вони вважають за потрібне робити це негублічно.

— Чути нарікання, що нашим солдатам часто доводиться власним коштом купувати каски і бронежилети, берці...

— ЗСУ все робили й роблять, аби забезпечити воїнів обмундируванням. Але ж ми добре розуміємо, що на початках, коли потреби були надто великі, всіх мобілізованих не могли екіпірувати. Тому дякуємо людям, які з розумінням поставилися до проблеми, й ми спільно комплектували всю нашу армію. Але оскільки одяг зношується, зимовий треба міняти на літній і навпаки, то велика потреба в амуніції є постійною. Звичайно, країна отримує мільярдну допомогу, але кошти переважно спрямовують на зброю.

— Разом з тим, пане Юрію, щоденних обов'язків у вас ніхто не забирає: збір врожаю, епідеміологічна ситуація, навчальний процес...

— Так, робота в тилу — не менш важлива. Це безперервний процес, який повинен працювати на захист країни, на моральне й матеріальне зміцнення армії. Кожен із моїх заступників відповідає за певну ділянку, яка повинна нормально функціонувати. Один має повноваження щодо контролю за гуманітарною допомогою. До слова, всі наші склади надійно захищені, обладнані відеоспостереженням: усе, що туди потрапляє і кому далі розподіляється, чітко контролюється, аби не було зловживань. Забезпечили оперативне виділення земельних ділянок (після прийняття відповідного закону у зв'язку з воєнним станом) за спрощеною процедурою для посівів культур. Цим скористалися багато сільгоспвиробників, і дай Бог, щоб вони зібрали хороший врожай. Долучаємося до всього, що робить Президент, уряд, аби навіть не було жодних розмов про можливий голод.

Епідеміологічна ситуація у районі в межах норми. Є поодинокі випадки захворювання на коронавірус. Не знаємо, наскільки агресивний його новий штам, але будемо намагатися протистояти йому.

Надіємося восени вчасно розпочати навчальний процес. Зараз ведуться активні роботи щодо облаштування укриттів у закладах освіти. Скільки таких буде, аби заняття було очним, залежатиме й від батьків. Головне — аби всі діти були в безпеці. ■

■ Пульс тижня

У пожежі на Володимирщині загинули батько з чотирирічною донькою

Рятувальники отримали повідомлення про лихо о 04:25 18 липня

Софія ГАВРИЛЮК

У селі Старий Загорів Володимирського району горіла літня кухня, вогонь поширився на розташовану поруч господарську будівлю. Як розповіла представниця Держслужби з надзвичайних ситуацій Волині Ірина Варварук, вогонь локалізували о 05:07, повністю ліквідували о 05:52. Працювали рятувальники селища Локачі та підрозділи місцевої пожежної охорони сіл Привітне й Війниця. Під час гасіння рятувальники виявили тіла 44-літнього чоловіка та його чотирирічної доньки. Попередня причина пожежі — замикання електропроводки. Поліція розпочала кримінальне провадження. ■

Прикордонник утік з білорусі, щоб захищати Україну

Офіцер матеріального забезпечення Брестської прикордонної групи у червні перетнув кордон поза пунктом пропуску на території Шацької громади

Олена КУЧМА

Його затримав патруль українських прикордонників, яким чоловік розповів, що зважився на порушення, щоб приєднатися до Сил оборони України у війні проти росії. Також він зазначив, що мав спільника, але дорогою їх помітили та зі стрільбою переслідували, тож перетнути державну межу зміг лише він.

Водночас у Держприкордонкомітеті білорусі інформацію про інцидент назвали брехливою. ■

П'яний кермувальник серед ночі на смерть збив жінку

Вміст алкоголю у його крові становив 1,1 проміле

Ірусина ПРИХОДЬКО

Аварія трапилася у селі Рівне Ковельського району близько другої години.

20-річний водій Audi А6 не врахував дорожньої обстановки й наїхав на місцеву мешканку, яка на велосипеді рухалася в попутному напрямку. Від отриманих травм жінка загинула на місці події. Наразі триває слідство. ■

Медики намагалися оживити електрика, але марно

На Ковельщині 25-річного чоловіка вбило струмом

Сергій ВИШЕНЬКА

Житель села Річиця Ратнівської громади виконував ремонтні роботи електромережі між селами Доманове та Млинове. Як розповіли у поліції, від отриманих травм потерпілий помер під час надання лікарями першої медичної допомоги. У поліції за цим фактом розпочали кримінальне провадження. ■

Пульс тижня**Знову поранення: стріляли не орки, а ревнивий молодик**

На Рівненщині 20-літній хлопець підстрелив себе та односельця

Антон КАРАСЬ

У селі Переброди Сарненського району місцевий житель влаштував стрілянину і поцілів у 23-річного односельця. Також він з необережності поранив себе у руку.

Поліцейські повідомили, що спершу їм надійшло повідомлення про бійку у дворі. А вже через годину медики поінформували правоохоронців, що із вогнепальним пораненням до них доставили чоловіка із села Переброди.

Відомо, що конфлікт між хлопцями стався через дівчину. 20-річний молодик зі свого автомобіля вистрелив у знайомого і поранив його у стегно. Коли присутні намагались відібрати у нього зброю, він випадково поранив себе у руку.

У 23-річного потерпілого медики діагностували вогнепальне поранення та госпіталізували в травматологічне відділення, а 20-річному на місці події надала допомогу місцева фельдшерка.

Слідчі відкрили кримінальне провадження за фактом хуліганства. Санкція статті передбачає обмеження волі до п'яти років. ■

Камінь-Каширська громада будує мости дружби за океаном

Міський голова Віктор Пась та мер канадського міста Ленгфорд Стюарт Янг підписали договір про співробітництво

Тетяна ПРИХОДЬКО

Він передбачає не лише надання гуманітарної допомоги нашій громаді, але й побудову довготривалих економічних та культурних відносин між містами після війни. Віктор Пась розповів:

— Ленгфорд має намір надавати підтримку для Камінь-Каширського у вигляді продуктів харчування, роботи, пожежного та пошуково-рятувального обладнання, а також навчання через партнерство з GlobalMedic. Крім того, вдалося зацікавити канадців у майбутній співпраці, ознайомивши їх з інвестиційним паспортом громади, її туристичною привабливістю. Тож маємо сподівання, що в перспективі нам вдасться налагодити взаємини у сфері економіки та культури.

Про те, що співпраця передбачається плідною, можемо говорити вже. Адже після підписання домовленостей у Камінь-Каширській надійшла перша допомога від канадців — 880 відер із продуктовими наборами (рис, гречка, макарони, горох тощо) та таблетки для очищення води від громадської організації «Медицина в дії», яка тісно співпрацює з GlobalMedic та канадськими організаціями. Продуктові набори будуть передані внутрішньо переміщеним особам, які проживають на території Камінь-Каширської громади. ■

Учіться, панове!**Депутата Луцької міськради виправдали у справі про 1100 доларів хабаря**

Луцькому міськрайонному суду забракло доказів винуватості представника партії «За майбутнє» Євгенія Ткачука. Його підозрювали у пропозиції неправомірної винагороди посадовцеві Держпраці за замовчування порушень трудового законодавства

Тетяна БУГАЄНКО, zaxid.net

У 2019 році працівники відділу додержання законодавства про працю управління Держпраці області виявили ряд порушень на підприємстві «Автоцентр Плюс», керівником якого є Євгеній Ткачук. Зокрема, неналежне оформлення працівників.

За версією слідства, 15 лютого Євгеній Ткачук зателефонував начальнику відділу і домовився про зустріч. У ресторані «Золотий дракон» він начебто запропонував посадовцеві 10 тисяч гривень за закриття справ. Наступного разу він підвищив суму до 30 тисяч. Зустріч відбулась 22 лютого в кафе «Флірт» на вулиці Шопена, де депутат надав посадовцеві 1,1 тисячі доларів хабаря.

Допитаний у суді обвинувачений категорично заперечив провину. Він заявив, що ніколи не пропонував посадовцеві грошей, а звідки взялися долари у його папці з документами, він не знає. Справа він назвав провокацією.

Натомість посадовець Держпраці зазначив, що під час першої зустрічі Євгеній Ткачук написав на серветці «10 000», що він сприйняв як пропозицію хабаря. Про це він написав доповідну записку, а згодом розповів працівникам СБУ. За його словами, Євгеній Ткачук жодного

Євгеній Ткачук трічі обирався до Луцької міської ради, і щоразу від різних партій.

разу прямо не пропонував хабаря. У кафе, де згодом відбулось затримання, він передав

Дії депутата кваліфікували за ч. 3 ст. 369 ККУ (надання неправомірної вигоди

«Посадовець Держпраці зазначив, що під час першої зустрічі Євгеній Ткачук написав на серветці «10 000», що він сприйняв як пропозицію хабаря. Про це він написав доповідну записку, а згодом розповів працівникам СБУ.»

йому папку з документами, у яких було 1,1 тисячі доларів.

службовій особі). Санкція цієї статті передбачає від чо-

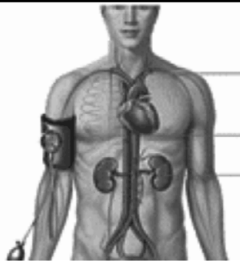
тирьох до восьми років в'язниці. Втім, суддя Ярослав Артиш вирішив, що доказів у цій справі недостатньо.

Суддя врахував, що начальник відділу навіть при всьому бажанні не зміг би внести зміни у складені акти про перевірки. «Надання консультацій не входило в коло його службових повноважень, що само по собі виключає наявність інкримінованого [підозрюваному] складу кримінального правопорушення», — вважає суд.

Також суд вирішив, що працівники СБУ втручалися у ситуацію та корегували дії посадовця Держпраці.

Відтак Євгенія Ткачука було визнано невинуватим за недоведеністю у вчиненні ним кримінального правопорушення. Також суд постановив конфіскувати 1,1 тисячі доларів у дохід держави. Вирок поки що не набрав законної сили, його можна оскаржити в апеляційному суді.

Зазначимо, що Євгеній Ткачук є приватним підприємцем з 1993 року. З 2007-го він керує «Автоцентром Плюс». Уперше депутатом Луцької міськради став у 2010 році від «Сильної України». У 2015-му — від партії Порошенка, але згодом, після смерті міського голови Миколи Романюка, вирішив припинити членство у цій політсилі. На місцеві вибори 2020 року він ішов від партії «За майбутнє». ■

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ: 0967731037, 0668247160, 0509949907**ІНФАРКТ. ІНСУЛЬТ.**

- турбує високий тиск?
- виникає різкий біль у грудях?
- з'являються проблеми з диханням?
- нудота?
- запаморочення?
- оніміння кінцівок?
- підвищена втомлюваність організму?

Не варто чекати ускладнень.**Телефонуйте та отримайте кваліфіковану консультацію від фахівця (консультація безкоштовна).****(063) 159 16 28, (068) 482 23 04.**

Висновок ДСБЕ: Україна №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 р. Не є лікарським засобом. Перед використанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

Пані Іванна

Учасниця «Битви екстрасенсів» 3-го сезону

Людина, яка врятувала тисячі долів, зберегла сотні сімей від розлучення!

Завдяки сильному дару допоможе позбутися алкоголізму, наркоманії, дитячого переляку, нав'язливої пристрасті, жіночих та чоловічих проблем, депресії, заїкання, а також вінця безшлюбності, заздоров'я, родового негативу, самотності, безпліддя. Її відкриті найсильніші знання, допоможе захистити ваш бізнес, налаштувати особисте життя, налагодити гармонію в шлюбі, захистити дітей від впливу вулиці та поганих компаній. Допоможе знайти вихід від складних та безвихідних ситуацій.

Тел. 097 5904 441

Заява про наміри

1. Інвестор (замовник): Товариство з обмеженою відповідальністю «ЕКО ДІМ ВОЛИНЬ».

2. Місцезнаходження майданчика будівництва: 45263, Волинська область, Луцький район, селище міського типу Олика, вулиця Полуботка, 25.

3. Характеристика діяльності об'єкта: основною діяльністю на виробничому майданчику є виготовлення будівельних конструкцій. Продукція підприємства — комплект дерев'яного будинка із профільованого бруса, потужністю — 4000 м³/рік деревини, що обробляється. Проектом передбачається нове будівництво виробничого цеху, побутових приміщень, котельні, сушарки, складу з накриттям та допоміжних господарських будівель і споруд.

4. Соціально-економічна необхідність планової діяльності: можливість збільшення надходжень в державний бюджет при дотриманні екологічних та санітарно-гігієнічних нормативів та створення додаткових робочих місць за ра-

хунок працевлаштування місцевого населення із забезпеченням сучасних умов праці.

5. Потреба в ресурсах при будівництві та експлуатації:

- земельних — 0,9865 га (кадастровий номер 0721855400:04:000:3223)
- водних — 2,66 м³/добу.
- енергетичних (паливо, тепло): тверде паливо, в т. ч. відходи виробництва — 3381 т/рік, 1499,5 тис.Вт
- трудова — 11 чол.

6. Транспортне забезпечення при будівництві та експлуатації: власний автотранспорт.

7. Екологічні та інші обмеження планової діяльності:

- дотримання нормативів чинного природо-охоронного законодавства;
- дотримання вимог ДСП № 173-96 щодо санітарно-захисної зони;
- дотримання гранично допустимих викидів забруднювальних речовин в атмосферне повітря від стаціонарних джерел;

- рівень акустичного забруднення на межі СЗЗ та житлової забудови — в межах нормативів шумового забруднення;
- відходи виробництва — використання в якості палива;
- скиди стічних вод — очисні споруди повної біологічної очистки;
- раціональне використання природних ресурсів;
- дотримання норм протипожежної безпеки;
- необхідна еколого-інженерна підготовка і захист території — математичне моделювання розсіювання забруднювальних речовин в атмосферному повітрі.
- 9. Можливі впливи планової діяльності на навколишнє середовище (при будівництві й експлуатації) і види впливів на:
  - клімат і мікроклімат: не очікується;
  - повітряне середовище: при будівництві — викиди ЗР при проведенні зварювальних, фарбувальних робіт та роботі будівельної

- техніки; при експлуатації: викиди забруднювальних речовин при механічній обробці та пропарюванні деревини, викиди продуктів спалювання палива (відходи виробництва) та роботи ДВЗ автотрантажувачів;
- водне середовище — утворення господарсько- побутових, виробничих та дощових стоків;
- ґрунт — тверді побутові відходи, відходи виробництва;
- рослинний і тваринний світ, заповідні об'єкти — не очікується;
- навколишнє соціальне середовище (населення) — вивчається через механізм публікації в ЗМІ та громадських обговорень;
- навколишнє техногенне середовище — не очікується.
- 10. Відходи виробництва і можливість їх повторного використання, утилізації, знешкодження або безпечного захоронення: тверді побутові відходи — знешкодження на полігоні ТПВ, відходи виробництва (кускові,

- тирса, стружка) — використовуються в якості палива; залишки антисептика — передаються спеціалізованій організації згідно з договором.
- 11. Обсяги виконання ОВНС: згідно з ДБН А.2.2. — 1-2003. «Склад і зміст матеріалів оцінки впливів на навколишнє середовище (ОВНС) при проектуванні і будівництві підприємств, будинків і споруд».
- 12. Участь громадськості: оприлюднення Заяви про наміри та Заяви про екологічні наслідки проектової діяльності через засоби масової інформації, доступ громадськості до матеріалів ОВНС, врахування звернень громадських організацій, об'єднань та окремих громадян на стадії розробки матеріалів ОВНС, проведення за їх вимогою громадських слухань з приводу проектової діяльності.
- Із зауваженнями та пропозиціями звертатись в Олицьку селищну раду (45263, Волинська обл., Луцький р-н, смт Олика, вул. Замкова, будинок 17).

■ Редакційний щоденник

Громадяни «найбільш православної» країни в світі: «Хохли — не люди»

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу інтернет-новин газети «Волинь» **Олег КРИШТОФ**

ТИСЯЧІ ЦЕРКОВ І ВБИТА РАКЕТОЮ ДИТИНА

На 2019 рік в росії налічувалося понад 38 тисяч православних храмів. На одне таке культове приміщення припадало майже 4000 населення країни-окупанта (враховуючи мусульман, атеїстів, буддистів і представників всіх інших релігій). Такої концентрації будівель із хрестами не знайти в жодній іншій країні.

Водночас у квітні 2022-го, за опитуваннями «Левада-центру», війну проти України підтримувало 74% росіян.

Визначити взаємозалежність цих двох показників важко. Втім, вона мала б бути, адже ключові засади релігії, до якої відносять себе відвідувачі цих сакральних споруд, передбачають любов до ближнього, неприпустимість убивства, прощення ворогів. Отож виходить, що декларовані постулати фактично не мають жодного стосунку до реально-го життя. Тоді виникає питання: навіщо в депресивних містах і селах з розбитими дорогами й відсутністю будь-яких інших благ цивілізації вкладати кошти в позолоту куполів помпезних храмів...

14 липня після ракетного удару по Вінниці на асфальті у центрі міста лежало розірване мертве тіло чотирирічної дівчинки Лізи. Її сфотографували. А громадяни країни, в якій дуже багато будівель із хрестами, коментували ці світліни: «Хохли — не люди», «Что с еб*лом хохли? Калібрушка в гості прілітел?», «Что-то Львов давно не бомбілі...»... Таких відгуків на трагедію було тисячі... Свято прийшло на російську ву-

Сподівасмося, очищена від «русского міра» СБУ буде активніше виявляти прихильників п'ятої колони в Україні.

лицю, напевно, свічку в церкві поставили за «успех операції».

І якщо бути справді відвертим, то тішилися не лише орки. Священник УПЦ (МП) Геннадій Шкіль, який нині перебуває на тимчасово окупованій Херсонщині, у своєму телеграм-каналі, перепостив російських пропагандистів, які закликають завдати повторного удару по Вінниці. Вдумайтесь, він хоче ще раз! І таких «людей» на українській землі буде більше, адже нещодавно у Маріуполь до місцевих батюшок з УПЦ (МП) приїхала делегація від кірила. Гості з росії дали завдання підлеглим відновлювати храми у місті, посилити пропаганду серед населення та молитися про захист війська російського...

У РІВНОМУ ВЛАДА ПІДСОЛОДИТЬ ЖИТТЯ 55 ТИСЯЧ МІСТЯН СІЛЛЮ?

Скільки вам треба солі для повного щастя? Думаю, багатьох наших читачів нині обурить це питання. Мовляв, у країні велика біда і дехто взагалі не пам'ятає, коли і що востаннє їв. Втім, війна у мішку з різноманітними кривавими «подарунками» зазвичай приносить продовольчу кризу, паніку і страх.

І от недавно чимало наших земляків злякалися, що їм нічим буде посолити борщ, і змели з полиць магазинів усі пакети із «білою смертю». Така ситуація не унікальна для України. Дивно, що цього разу таким деструктивним настроєм піддалися навіть посадовці.

Фахівці Всесвітньої організації охорони здоров'я кажуть, що для дорослого мешканця нашої планети безпечно з'їсти за день не більше 6 грамів солі, тобто, за версією медиків, на рік людини треба 2 кілограми 190 грамів цього продукту.

Тут варто обмовитися, що в багатьох країнах середній показник споживання хлориду натрію значно вищий, а відповідно й більша частка населення страждає від

гіпертонії, але це вже інша тема...

Нещодавно міський голова Рівного Олександр Третяк похвалився, що домовився з представниками Всесвітньої продовольчої програми ООН про постачання 120 тонн солі. Такої кількості вистачить, щоб на рік забезпечити цим товаром майже 55 тисяч мешканців міста (!). Тут не відразу зрозуміло, чому місцева влада вирішила організувати запитися саме «білою смертю», а не цукром, борошном чи гречкою (адже остання, як свідчить практика минулих кризових періодів в Україні, — найважливіша крупа на планеті). Звісно, людей налякало зниження російськими орками потужностей найбільшого в Європі виробника цього продукту — «Артемсолі».

«**Гості з росії дали завдання підлеглим відновлювати храми у місті, посилити пропаганду серед населення та молитися про захист війська російського...**»

Втім, це не єдине підприємство в нашій державі, що постачає на ринок цей продукт. Суттєво збільшила виробництво з початку війни Дрогобицька солеварня. Її потужностей бракує, щоб відразу замінити на полицях артемівську сіль, однак у Європі

■ У Номер!

У віці 56 років померла українська акторка й телеведуча Руслана Писанка (на фото). «Велика війна змусила її виїхати до Німеччини. Там лікарі діагностували у Руслани Писанки важку хворобу. Руся практично нікому не казала про свою війну. Стежила за усіма подіями, допомагала, сміялася в трубку, будувала плани на майбутнє. Але хвороба вночі 19 липня нашу Русю забрала», — повідомили на каналі «1+1».

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ
 E-mail: volyn476@gmail.com
 Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- У селі Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8х12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.
- У селі Озеро Луцького району продається приватизована земельна ділянка (0,10 га) під забудову. Тел. 0681917191.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Куплю трактор Т-25 у будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.
- Продам нову зернову віялку з мотором (безрешетна, відвіює усі види зерна). Тел. 068 84 52 196.

- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Терміново недорого продається трактор ЮМЗ-6 АКЛ у дуже доброму робочому стані. Можлива доставка. Тел. 096 80 48 733.
- Куплю поворотний круг до фуражирки. Тел.: 0685640474, 0506107082.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формаки, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Куплю свиней, телят, корів. Тел.: 097 80 96 918, 097 98 53 068.
- Продам у Луцькому районі тільну корову. Тел.: 0963126326, 0666298175.
- Продам молоду, добру корову. Тел. 0984164192.
- Продам у Луцькому районі кобилу або жеребця, робочі, спокійні, не бояться техніки. Тел. 0669918673.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
 (є у наявності, а також на замовлення):
 балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення. Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:
0967731037, 0668247160, 0509949907

РОБОТА
Сільськогосподарське підприємство ТЕРМІНОВО візьме на роботу сім'ю агрономів з досвідом роботи. Житлом з усіма зручностями забезпечимо! Заробітна плата за домовленістю. Знаходимося за 20 км від м. Луцька.
Тел. 067 936 64 22 (Оксана Василівна).

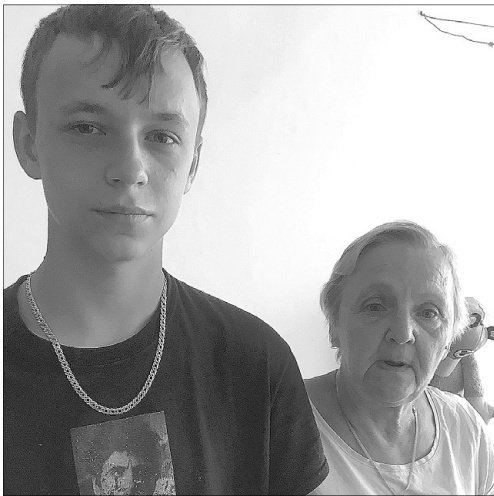
Увага! Оголошення подаємо за новою редакційною адресою: м. Луцьк, вул. Ковельська, 2 (4-й поверх).

■ Крила, обпалені війною

Тетяна Куліш із сином Кирилком почувається захищеною.

Валентина Кучеренко з онуком Ростиславом раніше ніколи не були на Волині, яка стала для них другим домом.

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

«За ці місяці евакуації ми вже відчуваємо себе волинянами»

Ще й досі у Нововолинську вимушено залишаються проживати чимало сімей, десяток із яких просто-напросто не мають куди повертатися. Це підтвердила в розмові й директор ДНЗ «Нововолинський центр профтехосвіти» Валентина Приступа. На другий день повномасштабного вторгнення агресора на нашу землю їхній заклад уже приймав перших переселенців

Алла ЛІСОВА

«У ШАХТАРСЬКОМУ МІСТІ ЗНАЙШЛИ ПРИХИСТОК 430 БІЖЕНЦІВ»

— Відтоді в наших двох гуртожитках — у селі Будятичі та 15-му мікрорайоні в Нововолинську одночасно проживало 240–250 людей. А загалом ми дали прихисток 430 громадянам різного віку, які через воєнні дії змушені були залишити свої домівки, — розповіла пані Валентина. — Ми відразу почали шукати спонсорів, аби забезпечити приїжджких усім необхідним. І на наше прохання відгукнулося багато людей.

Оперативно спрацювали Поромівська сільська та Нововолинська міська ради. Багато допомогли парафіяни Свято-Миколаївської церкви села Будятичі та Свято-Михайлівської, що на 5-му мікрорайоні. Продукти харчування, предмети гігієни несли мешканці ву-

лиці Панасівської, працівники Центру профтехосвіти. Переїмалися прибулими, як своїми рідними. Тому й не дивно, що під час підготовки публікації у розмовах ці люди щиро дякували волинянам, до глибини душі були зворушені теплим прийомом, толерантним ставленням. Весь колектив Центру старався не лише матеріально забезпечити (постійно готували гарячі обіди), а й урізноманітнити їхню дозвілля, аби хоч трохи відволікти від важких думок, додати оптимізму.

— Зараз менше людей залишилося жити тут, — продовжила пані Валентина. — Хтось повернувся додому, дехто побажав перебраться у квартири. Тому в гуртожитку біля головного корпусу залишилося 12 сімей — це 34 людини, на 15-му мікрорайоні проживають 74.

Як пояснила директорка, невдовзі розпочнеться навчальний рік, тож потрібно підготувати ка-

«Пошиття медичних сумок, розгрузок, випікання пиріжків, інших смаколиків, грошові пожертви — далеко не повний перелік корисних справ від Нововолинського центру профтехосвіти.»

бінети, майстерні, гуртожиток. Педагоги навчального закладу проводять профорієнтаційну роботу, аби набрати учнів. Тоді вони матимуть заняття, заробітну плату. А випускникам шкіл, особливо сільських, важливо не лише те, в яких умовах здобувати професію, а й де проживати.

Зараз працівники Центру своїми силами в гуртожитку роблять ремонт. На зборах за учас-

тю керівників Поромівської ТГ (Будятичі — в її складі) вирішили частину переселенців найбільш вразливих груп (сім'ї з дітьми, хворі, старші за віком) залишити тут, перемістивши більш компактно на п'ятий поверх. Забезпечили усіма необхідними побутовими приладами: холодильниками, електроплитками, прасками, мультиварками, мікрохвильовками. ГО «Посмішка» допомогла обладнати дитячу кімнату.

До слова, впродовж понад трьох місяців за сприяння обласної адміністрації переселенці отримували хліб, курятину, сир тощо. Гарячим харчуванням були забезпечені до кінця червня. Потім кожна сім'я отримала продукти, з яких самотужки готує їжу.

Під час візиту в гуртожиток (доставляємо переселенцям свіжі номери газети «Волинь») його теперішні мешканці виявили бажання поділитися думками з приводу умов проживання.

«ТАМ ВСЕ РОЗБОМБЛЕНО, А ТУТ НАМ ДАЛИ ВСЕ НЕОБХІДНЕ ДЛЯ НОРМАЛЬНОГО ЖИТТЯ»

Валерія Боднар три місяці тому прибула з Харкова разом із чоловіком і двома маленькими синами 2 і 4,5 років. Каже, що навіть не очікувала, що так щиро до них поставляться — обігріють, нагодують, дадуть усе необхідне. Волонтери оточили увагою і турботою.

— Наш будинок поки що вцілів, — каже. — Але бачимо, що звірства росіян не припиняються, вони далі бомблять, вбивають і руйнують. Спілкуємося з родичами, друзями, які розповідають усі ці жахіття. Нас загітували куми, котрі приїхали сюди раніше, з якими живемо тут поруч. Дітей возимо у Нововолинськ на гуртки. Нам у вас комфортно, тому й не поспішаємо від'їжджати.

Олексій Селезньов, мешканець Северодонецька Луганської області, після закінчення хіміко-технологічного коледжу мав іти працювати на підприємство «Азот». Війна перекреслила ці плани. Завдяки знайомству з військовими з Нововолинська та Луцька прибув на Волинь разом із мамою.

— У вас дуже гарно, — означає. — І люди привітні й доброзичливі, а не такі, якими нас лякали. Тут нам дали все необхідне для нормального життя. Там все розбомблене, все знищене, в тому числі й наше житло. Тому зараз ми — волиняни.

Вже трохи вжилися у «західняцьку» атмосферу Валентина Кучеренко і її 15-річний внук Ростислав, які приїхали з Миколаєва. Поки її дочка Тетяна з 5-річною Олександрою поїхали на ринок у місто, найстарша із сімейства зворушливо висловлювала вдячність нововолинцям, які прийняли їх, як рідних, усім забезпечили.

Не поспішає повертатися у рідне село Заворичі Броварського району Київщини і сім'я Тетяни Куліш. Після двох тижнів окупації їй з чоловіком Володимиром і маленьким Кирилком вдалося дістатися до Нововолинська. Каже, відбудова Броварщини триває, поки що нема куди їхати. Літо точно тут пробудь. А де житимуть далі — час покаже.

Нововолинський центр профтехосвіти своєю патріотичною, небайдужою позицією заслуговує найвищої оцінки. Від початку війни й донині весь його колектив працює, не покидаючи рук. Пошиття медичних сумок, розгрузок, випікання пиріжків, інших смаколиків, грошові пожертви — далеко не повний перелік корисних справ, якими були сповнені всі більш як 130 важких для всіх українців днів. Трьох переселенців забезпечили роботою. Але найголовніше — вони показали приклад справжньої безкорисливості, доброти й людяності.

... На фасаді навчального закладу — 11 портретів Героїв-випускників, які загинули в період 2014–2019 років. Ще шість покляли свої голови за незалежність України в боротьбі з ненависними рашистами вже у 2022-му...

Валентина Приступа каже, що вони робитимуть усе, що в їхніх силах, аби в цьому чорному списку не додавалося молодих людей. ■

*Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

■ Погода

І у небесній канцелярії знають, що на Волині жнива

Найближчими днями до нас повернеться спека. Подекуди температура повітря перетне позначку 30 градусів вище нуля. Дощу не передбачається, тож аграрії зможуть спокійно зібрати врожай

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **22 липня буде хмарно, без опадів.** Вітер північно-східний, 9–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 17 градусів тепла,

вдень — 29. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1964-му — плюс 33,3, а найхолодніше — 1996-го — мінус 7,1 градуса.

23-го небо буде вкритим хмарами, які розсіються

лише ввечері. Вітер західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 18 градусів, вдень — до 30.

24-го утримається хмарна погода, опадів не передбачається. Вітер західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 16 градусів вище нуля, удень — плюс 26.

У Рівному 22 липня сонце вигляне з-за хмар лише ввечері. Температура повітря вночі — 17 градусів тепла, удень — 29.

23-го весь день буде хмарно, без опадів. Температура повітря вночі — близько 19 градусів вище нуля, вдень — 31.

24-го у Рівному утримається похмура погода. Температура повітря вночі — 18 градусів тепла, удень — 23. ■

День у жнива рік годув.

РЕКЛАМА

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

ПП БУРМАКА Н.П.

23 і 30 липня

Працюємо за попереднім записом. ефективно лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Блоки від виробника СТІНОВИЙ БЛОК

з дном –
20x20x40

без дна –
20x20x40

ПЕРЕСТИНОЧНИЙ БЛОК

20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

Вітаємо!

Найдорожчу людину, люблячу матусю, хорошу господиню, добру і гарну вчительку, директорку школи села Піща

Любов Миколаївну
КОВАЛЬЧУК

поздоровляємо з днем народження.

Нехай тебе обминають невдачі та грози,
Хай тільки від щастя з'являються сльози,
Міцного здоров'я з роси і води,
Бадьорість і радість хай будуть завжди.
Тобі посилаєм ці вдячні слова,
А Бог хай дарує тобі багато літ.

З повагою, любов'ю та вдячністю
батько Микола Петрович, діти Діана та Віталій,
невідста Оксана, брат Анатолій із сім'єю.

E-mail: volyn476@gmail.com Тел.: 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp. Вітання з фотографією — 270 грн, без фотографії — 220 + 30, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Многая літа!», від колективів та фірм — 400 грн з фотографією, 350 — без фотографії + 40 грн (за сайт).

Випробувано на собі

Фото Ірини КРАВЧУК.

У компанії «професійних збиральників» я з усіх сил старалася не бути невдахою.

«Перш ніж збирати чорниці, треба промовити магичну фразу»

На Камінь-Каширщині, напевно, не знайдеться хати, де не було б обрізаної пластикової пляшки на мотузочці. Це таке ягідне знаряддя, яке має чи не кожен член тамтешньої родини. Приїхала туди у розпал чорничного сезону, і всі мені здавалося «ягідним». Пальці у місцевих жителів фіолетового кольору, а у дітей — ще й щоки. На столах — вареники з чорницями і пироги. А прогулюючись вулицями, можна ще й вловити аромат варення, яке закипає на плиті у якоїсь господині...

За скільки часу ви б подужали таку кількість ягід назбирати?

Ірина КРАВЧУК

Уся ця романтика розвіялась, коли я потрапила до лісу, щоб назбирати чорниць самотужки. Робила це вперше, тож місцеві трудівниці мені відразу сказали, що припустилася кількох помилок, ще навіть не приступивши до справи. По-перше, по чорниці в тих краях ніхто не ходить — йдуть по «ягоди» або «єгоди». По-друге — у ліс кеди взувати не можна!

— Треба брати калози. Волого, сиро, вужі під ногами й гадюки. Кофту з довгим рукавом — обов'язково, бо комарі з'їдять, а ще треба гарно виспатися, бо чорниці дрібненькі, тож збирати доведеться довго, — розповідає директорка Камінь-Каширського будинку культури й за сумісництвом віртуозна збиральниця ягід Алла Глушук.

Жінка народилася в Бузаках, що біля райцентру. По чорниці ходила змалку. Каже, у той час дорогою до лісу співали «ягідні» пісні, а на Івана Купала по «чорне золото» йшли всім селом, бо вірили, що ягоди у цей день — цілющі. Запевняє, що саме любов до природи й місцевих звичаїв привела її у Луцьке училище культури, а згодом — у Рівненський гуманітарний університет на факультет режисури. Нині пані Алла з чоловіком, донькою та двома синами проживає у селі Підцир'я і вже 26-й рік працює у Камінь-Каширському будинку культури. Саме вона допомагала мені опанувати мистецтво збирання чорниць. Поки ми добиралися до лісу у Воєгощі, розповідала про

найгарніші місця у цих краях, показувала різні види ромашок і з таким захопленням описувала тамтешній ліс, що я з нетерпінням хотіла у нього потрапити. Втім, перш ніж взятися до роботи, пані Алла порадила промовити таке: «У четвер було Знесення, я свячений хрін їла...». За місцевим повір'ям, ці слова мали вберегти мене від усілякої нечисті.

«У четвер було Знесення, я свячений хрін їла...». За місцевим повір'ям, ці слова мали вберегти мене від усілякої нечисті.

ся собою недовго, бо місцеві господині за цей час набрали «по літрі»!

— Головне правило хорошого ягідного улову: збирати мовчки, окрім того, не їсти і думати про хороше! Більше 20 літрів одна людина у нас легко може назбирати за день вручну. Гребінку ще використовують (інструмент для зчісування ягід з гілля), але я проти цього, бо вона зриває і листя, і неспілі чорниці. Від кущів залишаються лише патики. На це чомує мало реагує влада, — наголошує пані Алла.

Проти такого способу збирання і місцева жителька Віра Кошель. Каже: селяни, які йдуть із «брачками», не помічають магії лісу, бо за-

циклені лише на заробітку.

— Малою дуже любила ходити по ягоди із сусідськими бабусями. Вони розповідали мені різні казки, а в обід серед лісу пригощали шкварками і зеленою цибулею. Потім велосипедом почала сама їздити збирати, а щоб моторошно не було, брала собачку. Продавати не любила, було чомусь соромно, однак доводилося з самого ранечку стояти на ринку зі шкляночками, — пригадує пані Віра.

Нині ж чорниці збувати стало простіше. Біля кожної виїзної дороги з лісу стоять заготівельники з вагою і ящиками. Місцеві кажуть, що ціна зазвичай у всіх однакова. Зараз за кілограм у селі платять 75 гривень.

— Є такі сім'ї, які тільки чекають тих ягід, щоб заробити. Запрягають коней і виїжджають ще до світанку. За виручені кошти вони і хати будують, і дітей навчають. Головне, щоб чорниці великі вродили і ясно, — розповідає пані Алла.

Поки я слухала, мої співрозмовниці заповнили ціле відро. Я ж твердо вирішила, що за чорниці на ринку більше не торгуватимусь.

— Це важка праця. Ввечері і спина болить, і коліна. Але ми, місцеві, вже звикли, нас навіть комарі не так кусають. Втім, йдемо до лісу з острахом, бо ж прикордонна зона. Найголовніше нині для всіх — щоб війна закінчилася, — підсумувала пані Віра. ■

Більше фото і відео — на сайті **VOLYN.COM.UA**

Увага, вікторина!

Він любив її 57 років.

А потім помер від старості. І Клементина залишилася одна. Їй більше не було для чого жити — вона тільки й говорила, що хоче до свого коханого чоловіка. Що жити їй немає сенсу

Грицько ГАРБУЗ

«І ось вона стала перебирати його рукописи. І погляд її впав на слова, написані його рукою — вона зрозуміла, що вони адресовані особисто їй. Це відповідь на її думки, на її тугу і біль втрати. Він і з того світу підтримав її і вселив силу жити. Так вона сприйняла ці слова, які ніби заново прочитала. Це була відповідь на її уявне питання: «Що робити і навіть жити далі?».

Вона почула голос коханого чоловіка через літери: «Ніколи не здавайтесь — ніколи, ніколи, ніколи, ні у великому, ні в малому, ніколи не здавайтесь, якщо це не суперечить честі і здоровому глузду. Ніколи не піддавайтесь силі, ніколи не піддавайтесь вочевидь більшій силі вашого супротивника». І вона не здалася.

Привела в порядок всі його папери і видала всі його твори. А потім тихо пішла до нього, виконавши свою роботу. До того, кого так любила. І хто після смерті відповів їй і підтримав. І пояснив, як треба жити далі...»

«Ніколи не здавайтесь — ніколи, ніколи, ні у великому, ні в малому, ніколи не здавайтесь, якщо це не суперечить честі і здоровому глузду.»

Він — це Вінстон Черчилль (1874–1965). Вона — Клементина Черчилль (1885–1977). Я процитував колонку письменниці-психологині Ганни Кір'янової, щоб сказати вам: любі мої друзі, завдання 14-го туру, яке ви не розгадали, ми переносимо в нинішній номер, додавши до нього кілька вагомих підказок.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-16»

Цей острів згадується у відомій українській комедії, яка асоціюється з тваринами, аж 43 рази. Спочатку — 11 разів, потім — 16, ще раз — 15. Звісно, я назвав слово-омонім знаменитому острову.

А комедія, до речі, коли вийшла друком, стала дуже популярною. Потім її грали на сцені, а через 78 років і кінематограф зобразив колоритну пані зі шкідливою звичкою, яка стала жертвою любовного трикутника в центрі європейської столиці...

Що за назву острова ми заховаємо у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 28 липня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призівих волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на виїдні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Виграні кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Здаватися має путін, а не ви! ■

Пряма мова

Євген КОШОВИЙ, актор Студії «Квартал 95», про те, чому поки що не збирається захищати Україну зі зброєю в руках:

У мене ніяких навичок немає. Мене у перший же день ловить снайпер і стріляє. І чим я допоміг країні? Нічим. Тільки те, що хейтери будуть хайпувати на цьому і казати: «Слава Богу, він помер...» та давай гулянки влаштовувати. Ні-ні, я поки що не збираюся.

